

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **M. P.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2011, čj. 8 A 125/2010 - 55, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 30. 12. 2009, čj. OAM-29628-12/MC-2009, ve spojení s rozhodnutím ministra vnitra ze dne 14. 4. 2010, čj. MV-13549-3/VS-2010.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 12. 2009, čj. OAM-29628-12/MC-2009, žalovaný zrušil žalobci podle § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v relevantním znění povolení k trvalému pobytu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce závažným způsobem narušuje veřejný pořádek tím, že pobývá na území ČR, která je členským státem schengenského systému, ačkoliv jiný členský stát tohoto systému, a to Švýcarsko, zadal žalobce do seznamu osob, které mají zakázán pobyt v schengenském prostoru. Žalovaný dále uvedl, že žalobce narušil veřejný pořádek i tím, že se v minulosti dopustil protizákonného jednání spočívajícího v obchodování s drogami na území Švýcarska, za což byl pravomocně odsouzen v roce 1999 švýcarským soudem k trestu odnětí svobody a k vyhoštění z území Švýcarska.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministr vnitra rozhodnutím ze dne 14. 4. 2010, čj. MV-13549-3/VS-2010, zamítl. Žalobce napadl rozhodnutí ministra vnitra žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 29. 3. 2011, čj. 8 A 125/2010 - 55, zamítl.

Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, v níž uvedl, že ji opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Tento návrh stěžovatel odůvodnil tím, že má v České republice vytvořeno veškeré rodinné, sociální a pracovní zázemí a jeho nucený návrat do země původu (tj. dnes do

Kosova) by byl pro něho představoval nenahraditelnou újmu. V této souvislosti stěžovatel uváděl, že v důsledku rozhodnutí o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu by byl nucen opustit se svou nyní těhotnou manželkou a dítětem Českou republiku, čímž by se on sám i jeho rodina ocitli v bezvýchodné situaci. Stěžovatel zdůrazňuje, že pokud nebudou odloženy právní účinky rozhodnutí o vyhoštění, nemá stěžovatel žádnou zákonnou možnost setrvat na území České republiky a rovněž jeho manželka disponuje povolením k dlouhodobému pobytu právě za účelem sloučení rodiny s manželem, který je držitelem povolení k trvalému pobytu, přičemž dle platné právní úpravy by po zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele mělo zřejmě následovat zahájení řízení o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu manželky stěžovatele. Právní následky žalobou napadeného rozhodnutí by se tak citelně dotkly celé rodiny stěžovatele, přičemž podle stěžovatele neexistuje stát, ve kterém by se mohl bez vážných existenčních a sociálních problémů usadit. Stěžovatel dále poukazuje na to, že se po celou dobu pobytu na území ČR nedopustil žádného trestného činu ani přestupku a i s ohledem na uplynutí dlouhé doby od jeho odsouzení ve Švýcarsku a vzhledem k tomu, že si tento trest již odpykal, má za to, že by se přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepřiměřeně nedotklo práv třetích osob ani by nebylo v rozporu s veřejným zájmem.

Žalovaný se k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (zde stěžovatele) nenahraditelnou újmu a přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze správního spisu dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. jsou naplněny.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že vzhledem k jeho stávajícím osobním a rodinným poměrům, jak je stěžovatel vyličil v návrhu na přiznání odkladného účinku a jak vyplývají ze správního spisu, by nucené opuštění ČR pro něho a pro jeho rodinu mohlo znamenat nenahraditelnou újmu. Navíc má Nejvyšší správní soud za to, že může být pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní, zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd.

Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí žalovaného o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byl stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území ČR, neboť vzhledem ke zmiňovaným důvodům, které vedly žalovaného k odnětí oprávnění k trvalému pobytu stěžovatele, nelze spoléhat na to, že by měl stěžovatel bez dalšího možnost získat jiný druh povolení k pobytu v ČR.

Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na určitou dobu.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že v daném případě shledal příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem nenahraditelné újmy u stěžovatele.

Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě, tedy umožnění pobytu stěžovatele na území ČR do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti, jakkoli dotklo práv třetích osob ani že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť od odsouzení stěžovatele ve Švýcarsku uběhlo již více než 12 let a ve správním spisu se nenachází žádný doklad o tom, že by se stěžovatel na území ČR, kde má povolení pobyt od roku 2002, dopustil jakékoli trestné činnosti či jiného společensky nebezpečného jednání.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku žalobě Městský soud v Praze zamítl, aniž by ovšem své rozhodnutí jakkoli odůvodnil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná své usnesení ze dne 6. 12. 2005, čj. 2 Afs 77/2005 - 96, publikované pod č. 786/2006 Sb. NSS, v němž uvedl, že *„odkladný účinek podle § 107 soudního řádu správního může být v řízení o kasační stížnosti přiznán a působit nejen ve vztahu k přezkoumávanému rozhodnutí krajského soudu (či jeho části), ale i přímo ve vztahu ke správnímu rozhodnutí (či jeho části), k jehož přezkumu se dotýčné řízení před krajským soudem vedlo“*.

V souladu s citovaným usnesením Nejvyšší správní soud konstatuje, že přiznání odkladného účinku pouze vůči rozhodnutí městského soudu za situace, kdy byla žaloba zamítnuta a odkladný účinek žalobě nebyl přiznán, by nemohlo vést k odložení účinků rozhodnutí žalovaného po dobu trvání řízení o kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud vymezil rozsah odkladného účinku tak, že jeho přiznáním se pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti přímo účinky žalobou napadených správních rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. srpna 2011

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu